

talte, angaaende Opfattelsen af Skatte-spørgsmaalet i dets Helhed. Jeg mener, at Socialdemokratiet ikke kan fravige det Krav, at Skattegrundlaget maa være en Skat paa Formue, Indkomst og fast Ejendom. Det er det centrale i Socialdemokratiets Skatteprogram, og det, mener jeg, bør opretholdes. Naar der nu saavel fra Venstres Side som fra det konservative Folkepartis Side tales om en Luksusskat og andre indirekte Skatter, er det — det indser jeg saa udmærket godt — kun et smukt Forsøg paa, ligesom da vi forleden Dag havde Jernbanetaksterne til Forhandling, at faa os ind paa en Glidebane ved først at faa os til at sige A; saa kan der maaske ved en senere Lejlighed være Haab om, at vi ogsaa vil sige B; men jeg tror, at de Herrer vil komme til at vente noget, inden vi kommer til at sige A paa det Omraade.

Moesgaard-Kjeldsen: Jeg havde tænkt, at dette lille Lovforslag om en midlertidig Forhøjelse af Ejendomsskylden vilde have faaet en let Gang gennem Rigsdagen, navnlig fordi det er forelagt af det samlede Ministerium, men ogsaa fordi det kun drejer sig om en midlertidig Lov forelægt ved Krigssituationen. Denne Midlertidighed viser sig dels i den Omstændighed, at Loven kun skal gælde for 1 Aar, dels i det irrationelle Grundlag, hvorpaa Lovforslaget hviler. Af den Omstændighed, at jeg paa mit Partis Vegne er i Stand til at give Forslaget min Tilslutning, maa man dog ikke drage den Slutning, at der hersker absolut Tilfredshed med det. Lovforslaget er irrationelt, men det er selve Ejendoms-skyldloven ogsaa, idet de arbejds-skabte og samfundsskabte Værdier beskattes under eet, altsaa Jord og Bygninger under eet. Lovforslaget er ogsaa irrationelt, fordi det indfører en ny Gruppe af Fradragsregler, men ogsaa deri ligner det Ejendoms-skyldloven, som allerede i 1903 gav Regler herom, der blev noget ændret i 1915. En Beskatning af Grundejendomme maa, efter min Opfattelse, for at være rationel kun ramme Jorden, men i Betragtning af, at der i Rigsdagen hersker megen Uenighed om denne Sag, forstaar jeg, at Regeringen har været nødt til at forelægge dette irrationelle Lovforslag, og efter at jeg har hørt det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) udtale sig paa Partiet Venstres Vegne og det ærede Medlem fra Svendborg (Wenzel Neergaard) paa det konservative Folkepartis Vegne, forstaar jeg ogsaa, at Regeringen har været tvunget til at handle

×

med megen Forsigtighed ved Udarbejdelsen af Lovforslag om nye Skatter.

Jeg kan slutte mig til Kravet om, at mindre Ejendomme fritages for en Forøgelse af Ejendomsskylden, fordi disse Ejendomme under Krigssituationen hovedsagelig har været at betragte som Forbrugere, i hvert Fald i lige saa høj Grad som Producenter, men dog navnlig fordi den midlertidige Forhøjelse, som man ønsker, ikke bør ramme disse Ejendomme, der ved Vurderingerne baade i 1904 og 1909 blev sat betydeligt højere end andre Grundejendomme. De mindre Landbrugstaar forholdsvis betydeligt højere end de større Brug, og det er da rimeligt, synes jeg, at man søger i nogen Maade at raade Bod paa de uheldige Virkninger af Loven om Grundskatter, der netop principmæssig burde ramme efter det, man kalder: Lige Skat paa lige Jord. Da Ejendomsskylden ifølge sin Natur vanskelig kan være en saadan Skat, maa man søge at raade Bod derpaa, saaledes som dette midlertidige Lovforslag tilstræber. Dette, at man ikke rammer med lige Skat paa lige Jord, skal ikke være nogen Kritik af Vurderingsmændenes Arbejde, thi Ejendoms-skyldloven er som bekendt en blandet Lov, det er netop derfor, jeg kalder den irrationel, idet den baade rammer Grund og Bygninger.

Nu siges det, at den Mangel, der klæber ved de tidligere Vurderinger, at mindre Ejendomme beskattes for højt, er blevet noget ændret ved Vurderingen i 1916, til Dels fordi Vurderingsmændene har haft Opmærksomheden henvendt derpaa, men dog vel hovedsagelig, fordi de mindre Ejendomes Prisstigning i Aarene efter 1913 — 14 har været forholdsvis mindre end de større Ejendomes. For de større Ejendomme har Prisstigningen taget Fart omkring 1912. Jeg maa her sige i Modsætning til det ærede Medlem fra Silkeborg (Jacob Christensen), at dette vist ikke er nogen Krigskonjunktur. Jeg tror ikke, at Ejendoms-skyldvurderingen i nævneværdig Grad har været paavirket af Krigskonjunkturerne. Den Stigning, der har fundet Sted, og som jeg her berører for de store Ejendomes Vedkommende, staar i umiddelbar Forbindelse med den stærke Stigning af Kornpriserne siden 1911—12. Saa sent som i de to sidste Aar før Krigen, i 1913 og 1914, fik vi paa Lolland 15 à 16 Kr. for 200 Pund Byg. Det betyder en Stigning paa 2 à 3 Kr. i Løbet af ganske faa Aar, og der er ikke Tvivl om, at der har været en tilsvarende Stigning i